

О, мати моя, батьківщино люба,  
Чого так сумно, так смутно ти плачеш?  
І ти, вороне, пташе нещасний,  
Над гробом чиїм так грізно крячеш?

Ох, знаю, знаю, ти плачеш, мати,  
Того, що доля у тебе рабині,  
Того, що твій голос священний, мати,-  
Слабий, безпорадний, як голос в пустині,

Плач! На околиці Софії-града  
Шибениця стирчить зчорніла,  
І твій, єдиний твій син, Болгаріє,  
Звисає з неї, як страшна сила.

Ворон кряче грізно. Терпіти!  
Вовки виють за болотом звірячим.  
Діди моляться богу. Чим жити!  
Жінки плачуть — ой, жити нема чим...

І котиться в поле перекотиполе,  
А зимові завірюхи кружляють, співають:  
І плачі без надії, люта ж ти доле,  
На серце скорботу одну навівають.